

bakning til at fortsætte med at følge George Bush i Irak og dermed den voldslinje, som USA står for, med fosforbomber og napalm. Der er jo ikke antydning af en afstandtagen, eller at man er på vej til at forlade USA's katastrofale linje i Irak.

Derfor forstår jeg faktisk ikke, hvorfor man i dag vil bidrage til bred opbakning. Det, der er brug for, er jo en klar markering af, at det er en gal linje, ved at stemme nej til det her beslutningsforslag. For hver måned, der går, bliver det værre og værre både med militæret, med angrebene og med modsætninger, der vokser, med det, der mere og mere bliver til en borgerkrig i Irak. Det er jo en daglig katastrofe.

Der er altså brug for et stærkere budskab, vil jeg sige til hr. Per Kaalund.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Mit svar vil være ganske kort:

Jeg mener at have læst, og jeg mener også, at det står i beslutningsforslaget – det skal regeringen da trods alt have – at i givet fald at situationen ændrer sig, vil man tage op til overvejelse at ændre mandatet, også i det lille halve år, vi taler om nu.

Jeg tror, det er udtrykt sådan, at hvis FN i sin gennemgang føler, at der ikke er behov længere, og hvis den irakiske regering meddeler, at den ikke længere ønsker de danske styrkers tilstedeværelse, vil man overveje en reduktion eller en tilbagetrækning som sådan. Det skal regeringen have; den mulighed ligger der i det.

Ellers må jeg henholde mig til mit første svar.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg må tilstå, at jeg bliver lidt forvirret over det svar, der her kommer fra hr. Per Kaalund. Han siger, at der kan ligge en mulighed, hvis regeringen på baggrund af den irakanalyse, der skal laves her i løbet af foråret, vil gå ind for nogle reduktioner i antallet af danske tropper eller måske en tilbagetrækning.

For det første: Vil det sige, at Socialdemokraterne vil være tilfredse, hvis man reducerer antallet? Kan man da forestille sig, at Socialdemokraterne, hvis der kommer en aftale om en reduktion i løbet af foråret 2006, vil stemme for en forlængelse, når vi kommer frem til den 1. juli?

For det andet: Ligger der stadig væk hos Socialdemokraterne en tro på, en illusion om, at man kan genskabe det brede samarbejde her i

Folketinget med regeringen, på baggrund af den arrogance, som regeringen jo har ført frem i forhold til Socialdemokraterne og De Radikale i den her sag?

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Jeg forsøger blot, også i mit svar til hr. Frank Aaen, at referere bemærkningerne til beslutningsforslaget, altså hvad regeringen giver udtryk for der. Der ligger ikke i det nogen ændring i vores opfattelse. Vores tålmodighedsgrænse ligger altså senest den 1. juli. Vi medvirker ikke til at forlænge mandatet efter den 1. juli i år.

Hvad der vil ske i den mellemliggende periode, ved jeg ikke, men vi opfatter det altså fra vores side som et tilbud til regeringen om at nå at besinde sig inden den 1. juli, og den brede enighed vil så fortsat være til stede.

Jeg håber også, at der fremover, når det gælder internationale opgaver – vi skal behandle en senere i dag – vil der være bred enighed her i Folketinget. Det vil være godt, først og fremmest for de militære folk, vi har ude i disse sammenhænge, og tilsvarende også for en større accept i den danske befolkning.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg ønsker ikke at være polemisk, for jeg er bare forvirret.

Når hr. Per Kaalund siger, at han håber på, at regeringen besinder sig, hvad er der så at besinde sig på? Hvad er det for en tro, Socialdemokraterne kan have der?

Med andre ord går jeg da ud fra, at når nu Socialdemokraterne ikke vil stemme imod denne gang – hvilket også undrer mig, men o.k. – så er det, der ligger i den socialdemokratiske melding, at man under alle omstændigheder stemmer imod en forlængelse, når vi kommer frem til den 1. juli.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Jeg kan bekræfte det sidste. Hvis der kommer et nyt beslutningsforslag, der skulle forlænge det, der ligger her, ud over den 1. juli og videre frem, vil Socialdemokratiet stemme imod. Det ligger fast.

Med hensyn til, om regeringen besinder sig, anser vi det altså for en chance for regeringen til at sikre den brede enighed ved at sørge for en tilbagetrækning inden den 1. juli i år.